

Inger Gautier-Schmits tale om kvindelige præster

Taler

Inger Gautier Schmit
Medlem af Landstinget for
Venstre

Dato

26. september 1919

Sted

Landstinget

Omstændigheder

2. Behandling af Forslag til Lov om Kvinders Adgang til Tjenestestillinger og Hverv.

Inger Gautier-Schmit agerede som ordfører.

Opr. trykt i Rigsdagstidende 1918/19 Forhandlingerne (Landstinget) s. 2997-2999.

Jeg maa beklage Betænkningens sene Fremkomst, som for en stor Del skyldes de forskellige Ferier og Fraværelser, der har virket afbrydende paa Udvalgets Arbejde.

Indenfor Udvalget har man, som Betænkningen viser, ikke kunnet naa til Enighed om Lovforslaget som Helhed. Medens Mindretallet kan tiltræde Lovforslaget, som det foreligger, mener et Flertal det rigtigt at foreslaa Lovforslaget formet i to Paragraffer. Naar vi har foreslaaet Regeringens Forslag omformet, begrundes det ved, at vi ikke mener, at Lovens Formaal, som jo er at ligestille Mænd og Kvinder med Hensyn til Adgangen til de samme Stillinger, fuldt ud er opnaaet ved det forelagte Lovforslag. I Øjeblikket er nemlig forskellige Stillinger, navnlig indenfor Skolevæsenet, forbeholdte Kvinder, og der vil da ske en Uretfærdighed overfor Mændene, hvis disse skulde afgive deres Særrettigheder til de Embeder, der nu er forbeholdte dem, medens Kvinderne fremdeles beholdt deres Særadgang til bestemte Stillinger. Dette Misforhold vil nu blive undgaaet. Som Følge deraf maa ogsaa Lovforslagets Titel forandres og komme til at lyde: Forslag til Lov om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv.

Med Hensyn til Ændringsforslagets § 2 skal jeg bemærke, at da Lovforslaget udelukker Kvinder fra Adgang til de militære Embeder, og da vi ønsker at stille

Kvindens Adgang til de kirkelige Embeder, der kræver Ordination, udenfor dette Lovforslags Virkeomraade, har vi ment, at det var klarest at samle disse to Undtagelser under eet, uden at vi dog ønsker at foregribe en eventuel Genoptagelse af Sagen paa Rigsdagen. Man kan nemlig godt tænke sig den Mulighed, at der en Gang senere vil blive Brug for Kvindernes Arbejdsevne paa de Omraader indenfor Militæretaten, der passer for Kvindernes naturlige Evner, f. Eks. Arbejdet paa Hospitaler, ved Depoter, paa Kontorer o. lign. Flertallet ønsker altsaa ikke gennem Lovforslaget at udtale et skarpt Forbud mod saadanne senere Eventualiteter.

Og det ønsker vi heller ikke overfor Kvindens Adgang til de kirkelige Embeder. Vor Stilling i denne Sag ved første Behandling er af enkelte varme Forkæmpere for Kvindesagen, hvis Arbejde jeg i Øvrigt maa anerkende, blevet opfattet som et Mistillidsvotum overfor Kvindens mulige Evner til at løse den Opgave at være Præst, og som om vi her gik med til at betegne Kvinder som anden Klasses Mennesker. Det er dog uendelig langt fra at være Tilfældet. Jeg kan tværtimod udtale, at der netop indenfor Partiet Venstre findes Kvinder, der er varme Talsmænd for Kvindesagen, og som absolut ikke ved at tage dette Standpunkt svigter Kvinderne, hvad nogle af disse synes at mene. Men som hele Situationen har udviklet sig, lige fra Lovforslaget blev forelagt i det høje Folketing til nu, har det, som jeg allerede betonedede ved første Behandling, vist sig, at Kvindens Adgang til kirkelige Embeder i første Linie er en kirkelig Sag. Det maa jeg fastholde, til Trods for, at Statsministeren i det høje Folketing 4 Gange har forsikret, at det kun er en politisk og retslig Sag, som Rigsdagen alene skulde afgøre. Derfor mener vi Kvinder indenfor Flertallet, at vi kan gaa med til at erkende det rigtige i Flertallets Opfattelse, at en Reform indenfor vor Folkekirke, der er af saa vidtrækkende Omfang og tilmed ganske ukendt i lutherske Lande, ikke bør ske, uden at der gives Menigheden og Kirken den fornødne Tid til Overvejelse og Drøftelse, og uden at der lyder Røster, der udtrykker Ønsket om og Trang til kvindelige Præster. Vi ønsker en sund Udvikling indenfor vor Kirke og ikke et Overgreb. Vi ønsker, at Menigheden selv skal tale sin Sag. Lovforslagets Vedtagelse i den nu foreliggende Form vilde volde stor Splid indenfor vort Kirkeliv, hvilket bør undgaas. Jeg vil derfor stadig hævde trods enkelte varme Kvindesagsforkæmperes Protest, at vi herved i Øjeblikket gavner Kvindens Sag i Realiteten, selv om et af Kvindesagens Principper ikke nu bliver gennemført og lovfæstet i sin fulde Konsekvens. Da f. Eks. Kvindens Adgang til Menighedsraad blev vedtaget her paa Rigsdagen, skete dette næsten med enstemmig Billigelse og Sympati for Kvindens Ønsker om

Ligestilling med Mændene paa dette Omraade. Der havde forud fundet en Udvikling Sted, og Sagen var moden til Gennemførelse. Jeg mener derfor med Rette at kunne sige, at det ogsaa vil tjene Kvindesagen bedst at vente, til der fra Menighederne udtrykkes et klart Ønske om, at der aabnes Kvinder Adgang til Præsteembederne i Folkekirken. Dette vil nemlig medføre, at Lovforslaget faar en ganske anden Basis for sin Fremkomst end det nu foreliggende Lovforslag, idet det da vil foreligge som et Udtryk for Menighedens Ønske og ikke som nu som et borgerligt Lovforslag, forelagt af Statsministeren.

Jeg skal derfor tillade mig paa Flertallets Vegne at anbefale det af os stillede Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget.

Kilde

folketingstidende.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Folketingets kvinder, Folketingstale, Kvindebevægelsen, Politisk tale, Venstre

Relateret

26. september 1919

26. september 1919

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/inger-gautier-schmits-tale-om-kvindelige-praester>